

I

Er wordt wel eens gezegd dat elke weg naar huis leidt als je dat echt wilt. Ik zou heel graag terug naar huis gaan, naar Pico Mundo en de woestijn waarin dat stadje floreert, maar alle wegen die ik insla, lijken me alleen maar van de ene hel naar de andere te voeren.

Ik zit voor in de Mercedes en kijk naar de sterren. Ogen-schijnlijk staan ze op een vast punt in het heelal, maar in werke-lijkheid zijn ze voortdurend in beweging en raken ze steeds ver-der van ons verwijderd. Het lijkt of ze er altijd zullen zijn, maar het zijn gewoon zonnen die ooit zullen uitdoven.

Al vroeg in haar leven heeft Stormy Llewellyn haar moeder ver-lore(n), Cassiopeia. Mij is Stormy ontvallen toen we allebei twin-tig waren. Een van de sterrenbeelden aan de noordelijke hemel heet Cassiopeia. Er is geen groep zonnen naar Stormy genoemd.

's Nachts kan ik de naamgenoot van Cassiopeia zien, maar Stormy is alleen in mijn herinnering te zien, net zo duidelijk als de mensen die nog in leven zijn.

Alles in het heelal is uit de oerknal voortgekomen, en daarmee is ook de tijd ontstaan. Voordat het heelal er was, was er ook al iets, iets wat buiten het universum bestaat en altijd zal blijven be-staan, ook als het heelal zal zijn geïmplodeerd. Op die mysteri-euze plek buiten de tijd wacht Stormy op me. De tijd kan alleen door de tijd heen worden overwonnen, en alleen door verder te gaan zal ik uiteindelijk weer bij mijn meisje terugkomen.

Als gevolg van recente gebeurtenissen ben ik voor de zoveelste keer een held genoemd, en voor de zoveelste keer voel ik me ver-re van dat.

Annamaria benadrukt steeds dat ik een paar uur geleden com-plete steden van de nucleaire ondergang heb gered, en daarmee het leven van honderdduizenden mensen. Dat is naar alle waar-schijnlijkheid waar, maar toch heb ik het gevoel dat ik onder-tussen een stukje van mijn ziel ben kwijtgeraakt.

Om het complot te verijdelen heb ik vier mannen en een jon-ge vrouw om het leven gebracht. Als ze de kans hadden gekre-gen, zouden ze mij vermoord hebben, dus ik kan met recht zeg-

gen dat ik uit noodweer handelde. Toch drukken de moorden zwaar op me.

Net als iedereen ben ik niet op de wereld om anderen van het leven te beroven, maar om van het leven te genieten. De meesten van ons komen geschonden uit deze geschonden wereld, die genadeloos over metalen rails voortdendert.

Ik ben uit Magic Beach vertrokken in een Mercedes die ik van mijn vriend Hutch Hutchison te leen heb gekregen, omdat ik bang was dat ze me achterna zouden komen. Na flink wat kilometers, toen de herinneringen aan het recente geweld me te veel werden, heb ik de wagen aan de kant van de weg gezet om met Annamaria van plaats te wisselen.

Nu zit ze achter het stuur en zegt ze om me te troosten: ‘Het leven is hard, jongeman, maar dat is niet altijd zo geweest.’

Ik ken haar nog geen vierentwintig uur. En hoe langer ik haar ken, hoe minder ik haar kan doorgronden. Ze is ongeveer achttien, bijna vier jaar jonger dan ik, maar ze komt veel ouder over. De dingen die ze zegt zijn vaak cryptisch, al heb ik de indruk dat ik zou snappen wat ze bedoelde als ik wat slimmer zou zijn.

Ze is niet opvallend knap, maar ook niet onaantrekkelijk, ze is tenger, met een smetteloze lichte huid en grote donkere ogen, en ze is naar schatting zeven maanden zwanger. Ieder ander meisje van haar leeftijd en in haar omstandigheden, helemaal alleen op de wereld, zou zich zorgen maken, maar zij straalt een en al rust en zelfvertrouwen uit, alsof ze ervan overtuigd is dat ze een betoverend leven leidt – wat vaak letterlijk het geval lijkt te zijn.

We hebben geen liefdesrelatie. Na Stormy zie ik zoiets niet zitten. Hoewel we het er nooit over hebben, bestaat er wel een zekere liefde tussen ons, platonisch maar diep, merkwaardig diep als je bedenkt dat we elkaar nog maar zo kort kennen. Ik heb geen zus, maar zo voelt het misschien als ik Annamaria’s broer zou zijn.

Van Magic Beach naar Santa Barbara, onze bestemming, is vier uur rijden, een rechte streep langs de kust. We waren nog geen twee uur onderweg, drie kilometer nadat we langs het schilderachtige plaatsje Moonlight Bay en Fort Wyvern waren gekomen

– een legerbasis die sinds het eind van de Koude Oorlog niet meer in gebruik is – toen ze zei: ‘Voel je die kracht, Oddie?’

Ik heet Odd Thomas. Hoe dat is gekomen, heb ik in voorgaande delen van deze memoires al verteld, en ik zal het ongetwijfeld in latere delen weer uitleggen, maar tijdens deze onderbreking van mijn reis zal ik het niet nog eens uit de doeken doen. Voordat Annamaria ten tonele verscheen, was Stormy de enige die me ‘Oddie’ noemde.

Ik ben een snelbuffetkok, al heb ik mijn vak niet meer uitgeoefend nadat ik anderhalf jaar geleden uit Pico Mundo ben weggegaan. Ik mis de bakplaat en de frituurpan. Het is werk waarbij alles om opperste concentratie draait. Hamburgers bakken is zen.

‘Voel je die kracht?’ vraagt ze nog eens. ‘Net als de aantrekkingskracht van de maan op de zee, waardoor de getijden ontstaan.’

Raphael, de golden retriever, gromt vanaf de achterbank alsof hij reageert op de vraag die Annamaria gesteld heeft. Boo, onze andere hond, een witte Duitse herder, laat zich natuurlijk niet horen.

Ik zit onderuitgezakt in mijn stoel, met mijn hoofd tegen de koele ruit, half gehypnotiseerd door de configuratie van de sterren. Ik had nog niets bijzonders opgemerkt, maar nu Annamaria haar vraag stelt, voel ik onmiskenbaar dat ik ergens door aangetrokken word, niet vanuit de richting van Santa Barbara, maar vanuit een andere hoek.

Het zesde zintuig waarover ik beschik kent verschillende facetten. Allereerst kan ik de geesten van de doden zien die op aarde blijven rondhangen omdat ze de overstap naar gene zijde niet willen of durven maken. Vaak willen ze dat ik hun moordenaars berecht of dat ik hen help de moed te verzamelen om de grens met het hiernamaals over te steken. Zo nu en dan heb ik een voorspellende droom. En sinds ik na Stormy’s gewelddadige dood uit Pico Mundo ben weggegaan, lijk ik steeds naar oorden te worden getrokken waar problemen zijn. Alsof een of andere kracht me die kant op stuurt.

Mijn leven heeft een raadselachtig doel dat ik niet begrijp, en

elke dag en bij elk conflict leer ik weer door daar te gaan waar ik moet gaan.

In het westen zie ik een donkere, dreigende zee. De kille maan wordt er gefragmenteerd in weerspiegeld en smelt tot een lange zilvergrijze veeg.

In het schijnsel van de koplampen vormen de onderbroken strepen op het wegdek een rechte lijn naar het zuiden.

‘Voel je die kracht?’ vraagt ze een derde keer.

De heuvels landinwaarts zijn donker, maar recht voor ons zie ik de warme gloed van lichtjes die als uitnodigende bakens in het landschap liggen, een cluster bedrijven, te klein om een stad of dorp genoemd te kunnen worden.

‘Kijk,’ zeg ik. ‘Lichtjes.’

Terwijl ik het zeg, weet ik dat we er de dood tegen zullen komen. Maar teruggaan is geen optie. In dit soort gevallen voel ik me gedwongen actie te ondernemen. De vrouw die naast me in de auto zit, fungeert bovendien als een soort tweede geweten. Zodra ik twijfel, stuurt zij me weer de goede kant op.

Honderd meter na het bord ETEN BENZINE ONDERDAK doemt een afslag op. Ze neemt de bocht tamelijk snel, maar kundig en vol zelfvertrouwen.

Als we bij het eind van de afslag komen en voor een stopbord afremmen, zeg ik: ‘Voel jij het ook?’

‘Ik ben niet zo begiftigd als jij, Oddie. Ik voel dat soort dingen niet. Maar ik weet het.’

‘Wat weet je?’

‘Wat ik moet weten.’

‘En dat is?’

‘Dat het is wat het is.’

‘En wat is datgene wat is wat het is en wat je weet?’

Ze glimlacht. ‘Ik weet wat van belang is, hoe het allemaal in elkaar grijpt, en waarom.’

Aan haar glimlach kan ik zien dat ze het leuk vindt om me op het verkeerde been te zetten door zich raadselachtig uit te drukken, al weet ik dat er achter haar plagerijtjes geen kwade wil schuilgaat.

Ook denk ik niet dat ze me moedwillig een rad voor ogen

draait. Ik weet zeker dat ze altijd de waarheid spreekt. En het lijkt misschien of ze zich in onze gesprekken van een soort code bedient, maar dat is niet zo. Ze spreekt bovenal de waarheid, maar misschien zoals dichters dat doen: indirect, met behulp van paradoxen, symbolen en metaforen.

Ik heb haar op een pier in Magic Beach ontmoet. In feite weet ik niets van haar verleden. Ik weet haar achternaam niet eens; ze beweert dat ze die niet heeft. Toen ik Annamaria voor het eerst zag, voelde ik dat ze bijzondere geheimen met zich meedroeg en dat ze een vriend nodig had. Ze heeft mijn vriendschap aanvaard en mij de hare geschonken. Maar haar geheimen heeft ze niet prijsgegeven.

Het stopbord staat bij een kruising met een landweg die parallel aan de snelweg loopt. Annamaria slaat links af en rijdt naar een tankstation, dat ondanks het nachtelijke tijdstip, een paar uur voor zonsopgang, open is. De benzine is er niet duur.

In tegenstelling tot de tientallen benzinepompen die je soms bij grote tankstations ziet, staan hier maar twee keer twee pompen. Er zijn op dit moment geen andere klanten.

Het witgepleisterde gebouw met een plat dak is in art-decostijl opgetrokken en stamt uit de jaren dertig. Onder de kroonlijst schijnen spotjes op een gipsen fries, een gestileerd tafereel van raceauto's en Russische hazewindhonden, uitgevoerd in koningsblauw en geel- en grijstinten.

Het is een opvallend geheel, een architectonisch juweeltje uit een tijdperk waarin ook onbeduidende bouwsels vaak op kunstzinnige wijze werden vormgegeven. Het gebouw is keurig onderhouden, en op de doorsnee reiziger maakt het warme licht achter de openslaande deuren ongetwijfeld een uitnodigende indruk, maar ik zie niets wat me aanspreekt.

Soms fluistert mijn intuïtie me iets in, maar dat gebeurt zelden op luide toon. Nu echter is het vergelijkbaar met een luide kreet en word ik gewaarschuwd dat dit geheel misschien aangenaam overkomt, maar dat er achter die aantrekkelijke buitenkant iets vreselijks schuilgaat.

Op de achterbank begint Raphael weer te grommen.

Ik zeg: 'Ik vind het hier maar niks.'

Annamaria laat zich niet uit het veld slaan. ‘Als je het leuk vond, jongeman, zouden we hier niet zijn.’

Naast het tankstation staat een sleepwagen. Een van de twee rolluiken van de werkplaats staat open. Daarbinnen sleutelt een monteur aan een Jaguar.

Een onberispelijk geklede man met een lange zilvergrijze haardos – misschien de eigenaar van de gestrande Jaguar – kijkt toe en drinkt koffie uit een kartonnen bekertje. De twee mannen kijken niet op als we langsrijden.

Verderop staan drie tientonners – een Mack, een Cascadia en een Peterbilt. Deze opgepoetste gevaartes lijken eigendom te zijn van de desbetreffende vrachtwagenchauffeurs zelf, want ze zijn op een opvallende manier beschilderd, uitgerust met veel chroom, verbonden wielkasten en dat soort dingen.

Achter de trucks staat een lang, laag gebouw dat in dezelfde stijl als het tankstation is uitgevoerd en waarin kennelijk een eetgelegenheden is gevestigd. Op het dak staat in rode en blauwe neonletters HARMONY CORNER / DAG EN NACHT GEOPEND. Er staan twee pick-ups en twee terreinwagens voor het restaurant, en als Annamaria daar parkeert, zie ik in het schijnsel van de koplampen een bord waarop staat dat we binnen informatie over het motel kunnen krijgen.

Het derde en laatste deel van dit complex ligt achter het restaurant en bestaat uit tien huisjes die in een kring staan, in de beschutting van grote Nieuw-Zeelandse kerstbomen en sierlijke acacia's, die op subtiële en betoverende wijze worden verlicht. Het lijkt op een motel uit de begintijd van het autotijdperk, een plek waar Humphrey Bogart zich met Lauren Bacall zou kunnen schuilhouden en waar het uiteindelijk op een vuurgevecht met Edward G. Robinson zou uitlopen.

‘Er is vast nog wel plek voor twee personen,’ verwacht Annamaria wanneer ze de motor heeft uitgezet. Als ik aanstalten maak om uit te stappen, zegt ze: ‘Nee. Blijf jij maar even in de auto wachten. We zijn niet ver van Magic Beach. Misschien loopt er wel een opsporingsbevel tegen je.’

Nadat ik een paar uur geleden een terroristische aanslag met vier thermonucleaire raketten had verijdeld, heb ik de FBI in San-

ta Cruz gebeld met de mededeling dat ze bij het Leger des Heils in Magic Beach vier ontstekingsmechanismen in de inzamelbakken voor tweedehands kleding konden vinden. Ze weten dat ik geen terrorist ben, maar toch zouden ze dolgraag een woordje met me wisselen. Wat de FBI betreft is het bal, en ze willen per se met mij het feest verlaten.

‘Ze weten niet hoe ik heet,’ verzeker ik Annamaria. ‘En ze hebben ook geen foto van me.’

‘Misschien hebben ze wel een goede beschrijving van je. Voor dat je jezelf hier in het openbaar vertoont, kunnen we beter eerst even kijken of er op het nieuws iets over je wordt gezegd, Od-die.’

Ik haal mijn portemonnee uit mijn broekzak. ‘Ik heb wel wat geld.’

‘Ik ook.’ Ze wuift de portemonnee weg. ‘Genoeg hiervoor.’

Terwijl ik in de onverlichte auto onderuitzak, loopt ze naar het restaurant.

Ze draagt sportschoenen, een grijze broek en een ruimzittende sweater, die niet verhult dat ze zwanger is. De mouwen zijn te lang en hangen tot halverwege haar vingers. Ze ziet eruit als een dakloze.

Iedereen die ze tegenkomt is altijd onmiddellijk van haar gecharmeerd, en ik sta er altijd weer van versted hoe veel vertrouwen ze bij anderen opwekt. Ook hier zullen ze haar niet de deur wijzen omdat ze toevallig geen creditcard en identiteitsbewijs bij zich heeft.

In Magic Beach woonde ze in een appartement boven een garage zonder dat ze huur hoefde te betalen. Ze beweert dat ze altijd krijgt wat ze nodig heeft, ook al vraagt ze daar nooit om. Ik heb met eigen ogen gezien dat dat waar is.

Ze zegt dat er mensen zijn die haar willen vermoorden, maar kennelijk betekent dat niet dat ze daar bang voor is. Ik moet nog zien of ze überhaupt ooit bang is.

Eerder heeft ze gevraagd of ik bereid was mijn leven voor haar te geven. Zonder enige aarzeling heb ik gezegd dat ik daar inderdaad toe bereid zou zijn – en dat meende ik ook echt.

Ik heb geen idee waarom ik dat zei, noch waarom ze zo’n uit-

werking op anderen heeft. Ze is anders dan je op het eerste gezicht zou denken. Ze zegt dat ik al weet wat ze is en dat ik de kennis die ik al bezit alleen maar hoeft te accepteren.

Vreemd. Of misschien ook niet.

Een tijd geleden heb ik geleerd dat ik ondanks mijn zesde zintuig geen opzichzelfstaand geval ben en dat de wereld vol onpeilbare wonderen zit. De meeste mensen durven de ware aard van het bestaan niet onder ogen te zien, omdat ze bang zijn dat ze dan te weten komen dat we in een mysterieuze wereld vol verborgen betekenissen leven. Het is oneindig veel makkelijker te blijven geloven in een oppervlakkige wereld die niets te betekenen heeft en niets van je verlangt.

Omdat ik zo van deze wonderbaarlijke wereld houd, ben ik van nature een optimist en sta ik vrolijk in het leven. Mijn vriend en mentor Ozzie Boone zegt dat mijn goede humeur een van mijn sterkste punten is. Om me eraan te herinneren dat extreme zorgeloosheid tot achteloosheid kan leiden, wijst hij me er soms op dat ook drollen blijven drijven.

Wanneer ik me rot voel, iets wat gelukkig weinig voorkomt maar waarvan ik op dit moment wel last heb, kan ik soms zo diep in de put raken dat ik helemaal op de bodem terechtkom. Dan wil ik niet eens kijken of er een mogelijkheid is om omhoog te klauteren. Waarschijnlijk is het niet goed om je aan dat soort zwaarmoedige gevoelens over te geven, al voel ik me nu eerder droevig dan depressief, als een aanhoudende sombere schemering.

Wanneer Annamaria terugkomt en weer achter het stuur gaat zitten, geeft ze me een van twee sleutels. 'Leuke plek hier. Keurig netjes allemaal. En het ruikt lekker in het restaurant. Het heet Harmony Corner omdat het gerund wordt door de familie Harmony. Het hele bedrijf is van hen. Ze zijn met een flinke club, vertelde Holly Harmony me. Ze doet de bediening op dit uur in haar eentje.'

Annamaria start de Mercedes en rijdt naar het motelgedeelte, waarbij ze me herhaaldelijk even aankijkt. Ik doe net of ik dat niet in de gaten heb.

Nadat ze de auto tussen twee huisjes heeft gezet en de sleutel

uit het contact heeft gehaald, zegt ze: ‘Melancholie kan heel aantrekkelijk zijn als het met zelfbeklag is vervlochten.’

‘Ik beklaag mezelf niet,’ verzeker ik haar.

‘Hoe zou je het dan noemen? Zelfmededogen?’

Ik besluit niet te reageren.

‘Zelfmedelijden?’ zegt ze. ‘Compassie voor jezelf? Medeleven met jezelf?’

‘Volgens mij ligt het helemaal niet in je aard om iemand te pesten.’

‘O, maar jongeman, ik pest je helemaal niet.’

‘Hoe zou je het dan noemen?’

‘Ironisch mededogen.’

Het bladerdek van de grote bomen filtert de buitenverlichting. Er waait een zacht briesje. Goudkleurige lichtflarden vallen op de voorruit en op het gezicht van Annamaria, ongetwijfeld ook op het mijne, alsof er beelden van een grote zwerm vogels op ons worden geprojecteerd.

‘Ik heb gisteravond vijf mensen vermoord,’ breng ik haar in herinnering.

‘Was het beter geweest als je niet tegen het kwaad in opstand was gekomen en niemand had vermoord?’

Ik zwijg.

Ze gaat door: ‘Die terroristen... denk je dat ze zich rustig hadden overgegeven als je ze streng had toegesproken?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Zouden ze bereid zijn geweest met je in discussie te gaan over de vraag of de aanslagen die ze wilden plegen eigenlijk wel gerechtvaardigd konden worden?’

‘De ironie snap ik, maar het mededogen ontgaat me ten enenmale.’

Ze weet van geen ophouden. ‘Misschien zouden ze bereid zijn geweest met je naar Judge Judy te gaan, de televisierechter, om van haar te horen of ze het morele recht hadden om vier steden plat te gooien.’

‘Nee. Ze zouden veel te bang zijn geweest voor Judge Judy. Ik ben zelf ook bang voor Judge Judy.’

‘Je had geen andere keus, jongeman.’

‘Ja. Oké. Maar waarom moet ik dan diezelfde nacht nog van Magic Beach naar Harmony Corner? Al die doden. Het kan best zijn dat die mensen kwaad in de zin hadden, of dat iemand hier kwaad in de zin heeft... maar ik ben geen moordmachine.’

Ze strekt haar arm naar me uit en ik pak haar hand. Haar gebaar doet me goed, al snap ik niet waarom.

‘Misschien vinden hier geen moorden plaats,’ zegt ze.

‘Maar het gaat allemaal zo snel.’

‘Wat gaat allemaal zo snel?’

‘Mijn leven, deze dreigingen, de waanzin – alles dendert als een lawine op me af.’

De lichtvlekken glijden niet alleen over haar gezicht, maar zijn ook in haar ogen te zien. Zacht knijpt ze in mijn hand. ‘Wat wil je het allerliefst, Oddie? Welk gevoel van hoop drijft jou voort? Hoop op een beetje rust, wat vrije tijd? Hoop op een rustig, voortkabbelend bestaan als snelbuffetkok, als schoenenverkooper?’

‘Je weet best dat ik dat niet wil.’

‘Zeg dan wat je wél wilt. Ik wil graag dat je me dat vertelt.’

Ik doe mijn ogen dicht en denk terug aan de kaart die uit een waarzegmachine kwam toen ik zes jaar geleden met Stormy op de kermis was en wat geld in het apparaat had gegooid.

‘Je weet wat er op dat kaartje stond. “Jullie zijn voorbestemd voor altijd bij elkaar te blijven.”’

‘En toen ging ze dood. Maar dat kaartje heb je gehouden. Je hebt altijd gelooft dat die voorspelling zou uitkomen. Is dat nog steeds zo?’

Zonder enige aarzeling zeg ik: ‘Ja. Ik kan niet anders. Het is het enige wat ik heb.’

‘Nou, Oddie, als je zo heilig gelooft dat die voorspelling ooit uitkomt, zou het dan niet kunnen dat je juist verlangt naar de verwezenlijking ervan? Zou het kunnen dat je dat juist wilt bespoedigen? Zou het kunnen dat de lawine die op je afkomt niets anders dan Stormy is?’

Wanneer ik mijn ogen opendoe, kijk ik weer in haar ogen. Het licht dat over haar gezicht glijdt en in haar donkere ogen te zien is, zou ook het geflakker van goudkleurige vlammen kunnen zijn.

Ik bedenk dat vuur niet alleen verteert, maar ook zuivert. En een ander woord voor zuivering is *verlossing*.

Annamaria houdt haar hoofd een beetje schuin en glimlacht. ‘Zullen we een kasteel gaan zoeken waar je in een kamer naar keuze je hart kunt uitstorten en jouw versie van die befaamde monoloog van Hamlet ten beste kunt geven? Of zullen we hier maar gewoon mee doorgaan?’

Het blijkt dat ik ondanks alles toch nog kan lachen. ‘Laten we hier maar gewoon mee doorgaan, mevrouw.’

Onze enige bagage bestaat uit een mand met eten voor ons en voor de golden retriever, spullen die we van onze vriendin Blossom Rosedale in Magic Beach hebben gekregen. Nadat Raphael een plasje op het gras heeft gedaan, loop ik achter de hond en Annamaria aan naar huisje 6, waar ze haar intrek neemt. Ik laat de mand bij haar achter.

Als ik me omdraai om weg te gaan, zegt ze: ‘Je moet altijd je hart volgen, wat er ook gebeurt. Je hart is je kompas.’

De witte Duitse herder Boo, die al een paar maanden in mijn gezelschap verkeert, loopt met me mee naar huisje 7. Omdat hij een spookhond is, hoeft hij nooit te plassen, en terwijl ik de sleutel in het slot steek, loopt hij al door de gesloten deur naar binnen.

Het huisje ziet er schoon uit en is gezellig ingericht. Een zitgedeelte, een open slaapgedeelte en een badkamer. Zo te zien is het interieur onlangs nog vernieuwd en gemoderniseerd.

Er is zelfs een minibar. Ik pak een blikje bier en trek het open.

Ik ben doodop, maar heb nog geen slaap. Over twee uur komt de zon op, en ik ben al tweeëntwintig uur achter elkaar wakker. Toch denderen de gedachten op volle toeren door mijn hoofd, als een centrifuge op de hoogste stand.

Ik zet de tv aan en ga met de afstandsbediening in een gemakkelijke stoel zitten. Boo verkent ondertussen elk hoekje van het huisje. Hij is nog net zo nieuwsgierig als toen hij nog leefde. De satelliettelevisie biedt een keur aan zenders, maar bijna alle programma's waar ik langs zap, zijn herhalingen of anderszins oninteressant.